

Істинна правда

Жахлива подія! — сказала курка, що жила зовсім на іншому кінці міста, а не там, де сталася ця подія. — Жахлива подія в курятнику! Я просто не наважуюся тепер ночувати сама! Добре, що нас багато на сідалі!

І вона взялася розповідати, та так, що пір'я в усіх курок стало дибом, а гребінець у півня зморщився. Так, так, щира правда!

Та почнемо спочатку, а все почалося в курятнику на іншому кінці міста.

Сонце сідало, і всі кури вже були на сідалі. Одна з них, біла коротконога, курка в усіх відношеннях добродісна й поважна, що сумлінно несла належну кількість яєць, зручно вмовившись, перед сном стала чиститися й причепурюватися. І — ось одне маленьке перо випало й упало на землю.

— О, полетіло! — сказала курка. — Ну нічого, чим більше причепурюєшся, тим гарнішаєш!

Це було сказано так, жартма, — курка загалом була веселої вдачі, але це анітрохи не заважало їй бути, як уже сказано, вельми й вельми поважною куркою. З цими думками вона й заснула.

У курятнику було темно. Кури сиділи поруч, і та, що сиділа пліч-о-пліч із нашою куркою, ще не спала: вона не те щоб навмисне підслуховувала слова сусідки, а так, чула краєм вуха, — адже так і слід, якщо хочеш жити в мирі з ближніми! І от вона не витримала й шепнула іншій своїй сусідці:

— Чула? Я не хочу називати імен, але серед нас є курка, яка готова вищипати собі все пір'я, аби лише стати гарнішою. Будь я півнем, я б зневажала її!

Якраз над курми в гнізді сиділа сова з чоловіком і дітками; у сов слух гострий, і вони не пропустили жодного слова сусідки. Усі вони при цьому старанно крутили очима, а совиха махала крилами, наче віялами.

— Тс-с! Не слухайте, дітки! Втім, ви, звичайно, вже почули? Я теж. Ах! Просто вуха в'януть! Одна з кур так забулася, що взялася вищипувати собі пір'я прямо на очах у півня!

— Обережно, тут діти! — сказав сова-батько. — При дітях про такі речі не говорять!

— Треба все-таки розповісти про це нашій сусідці-сові, вона така мила особа!

І совиха полетіла до сусідки.

— У-гу, у-гу! — загукали потім обидві сови прямо над сусідньою голуб'ятнею.

— Ви чули? Ви чули? У-гу! Одна курка вищипала собі все пір'я через півня! Вона замерзне, замерзне до смерті! Якщо вже не замерзла! У-гу!

— Кур-кур! Де, де? — воркували голуби.

— На сусідньому подвір'ї! Це майже на моїх очах було! Просто непристойно й говорити про це, але це щира правда!

— Віримо, віримо! — сказали голуби й заворкували сидячим унизу куркам: — Кур-кур! Одна курка, а інші кажуть, навіть дві вищипали собі все пір'я, щоб визначитися перед півнем! Ризикована затія. От так і застудитися й померти недовго, та вони вже й померли!

— Ку-ку-рі-ку! — заспівав півень, злітаючи на паркан. — Прокидайтеся! — У нього самого очі ще злипалися від сну, а він уже кричав: — Три курки загинули від нещасливого кохання до півня! Вони вищипали собі все пір'я! Така бридка історія! Не хочу мовчати про неї! Нехай рознесеться по всьому світу!

— Нехай, нехай! — запищали кажани, закудкудакали кури, закричав півень. — Нехай, нехай!

І історія рознеслася з подвір'я на подвір'я, з курятника в курятник і дійшла нарешті до того місця, звідки пішла.

— П'ять курок, — розповідали тут, — вищипали собі все пір'я, щоб показати, хто з них більше висох від кохання до півня! Потім вони заклjučували одна одну насмерть, на ганьбу й сором усьому своєму родові й на збиток своїм господарям!

Курці, яка впустила перо, й на думку не спадало, що вся ця історія про неї, і, як курка в усіх відношеннях поважна, вона сказала:

— Я зневажаю цих курок! Але таких же багато! Про подібні речі, однак, не можна мовчати! І я зі свого боку зроблю все, щоб ця історія потрапила до газет! Нехай рознесеться по всьому світу — ці курки й увесь їхній рід того варті!

І в газетах справді надрукували всю історію, і це щира правда: з одного пера зовсім не важко зробити цілих п'ять курок!